

Arrest

nr. 241 367 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Emmanuel Van Driesschestraat 67
1050 ELSENE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 7 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 4 juni 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 23 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/08/2019

Er werd een persoonlijk onderhoud georganiseerd op 21 januari 2020 van 14u20 tot 17u15 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), waarbij u bijgestaan werd door een tolk die Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Mghdesyan loco Meester Vuylsteke, alsook uw voogd, Mr. Van Doosselaere, waren gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, A.S., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Doebanday, dat gelegen is in het district Khoshi van de provincie Logar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet en bent nog minderjarig.

Uw vader verzamelde oud ijzer in enkele dorpen in uw regio. Volgens uw verklaringen werd uw vader op een bepaald moment beschuldigd door de taliban van spionage. Hierdoor werd hij verschillende keren meegenomen en in elkaar geslagen, maar uw vader bleef verder werken. Na een volgende bedreiging besloot uw vader uit schrik het land te verlaten.

Nadien werd u benaderd door de taliban. U zei hen desgevraagd dat u geen jihad wilde voeren met hen, maar werd geslagen en werd meegenomen door de taliban. Ze brachten u naar Niazikhel, in de bergen, waar u vervolgens enkele dagen opgesloten werd. Tijdens die dagen kreeg u brood en water en verder werd u niets verteld. Als u een vraag stelde, werd u geslagen. Op een bepaald moment heeft u dan maar gezegd dat u zou meewerken met hen, waarna ze u niet meer opsloten. Nadien diende u er te bewaken en werden filmpjes aan u getoond terwijl gezegd werd dat bepaalde mensen ongelovig zijn. Na een periode van twee maanden bent u vervolgens gevlucht uit de basis van de taliban.

Uw vader kon vervolgens vanuit Turkije een taxichauffeur regelen om u te laten vertrekken uit het land. U verliet het land ongeveer twee à drie maanden nadat uw vader het land had verlaten. Na aankomst in België verzocht u op 7 augustus 2019 om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw vaders taskara neer, foto's van uzelf en familieleden in Afghanistan, foto's waarop u samen met uw vader staat afgebeeld tijdens uw verblijf in Turkije en foto's waarop enkel uw vader staat. Ook legt uw voogd een familiestamboom neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu is het van belang om in te gaan op uw verklaringen omtrent de bedreigingen die uw vader heeft gekend vanwege de taliban voor zijn vertrek naar Turkije. U geeft immers aan dat de taliban u meenam in plaats van uw vader, meer bepaald toen u het hoofd was geworden van het gezin (CGVS, p. 15-16).

Gevraagd waarom uw vader geïnterviewd werd door de taliban stelt u dat hij beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 13). Gevraagd voor wie hij dan zou gespioneerd hebben volgens de taliban, zegt u dat de taliban hem ervan beschuldigde te spioneren tijdens zijn werk (CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS informeert of de taliban dan niet zei welke informatie hij zou overgebracht hebben, zegt u dat er in de dorpen militaire basissen waren van de taliban en dat de taliban aan uw vader vroeg om niet meer naar de dorpen te komen uit schrik dat hij die basissen zou tonen aan de overheid (CGVS, p. 14). Het is evenwel weinig logisch dat uw vader, door met een luidspreker in de dorpen om te roepen dat hij chips/aardappelen ruilt tegen oud ijzer, in een goede positie zou zijn om de locatie van militaire basissen te kunnen verklikken aan de overheid (CGVS, p. 10). Dit temeer de militaire sites van de taliban logischerwijs niet in de dorpen zelf gelegen waren. Volgens de logica van uw verklaringen zouden dan alle inwoners van de dorpen, enkel door hun aanwezigheid aldaar, beschuldigd worden van spionage-activiteiten.

Gevraagd om te vertellen wat u weet over de bedreigingen die uw vader kreeg, stelt u dat ze naar huis kwamen en naar uw vader vroegen (CGVS, p. 13), waarna uw vader de volgende dag naar hen ging en gevraagd werd te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 13). U stelt dat hij tot drie keer toe werd gevraagd om te stoppen met werken en dat de taliban de vierde keer zei dat ze hem zouden doden (CGVS, p. 13). Het is echter erg bevreemdend dat uw vader ondanks de herhaaldelijke bedreigingen aan zijn adres toch bleef doorwerken. Immers, u zegt zelf dat veel mensen van Khoshi district ontvoerd en gedood werden (CGVS, p. 13). Dat uw vader de eerste dreigementen van de taliban dan zomaar in de wind slaat, is opmerkelijk. Wat deze zweem van ongeloofwaardigheid doorheen uw verklaringen nog meer versterkt, is het feit dat de taliban uw vader kennelijk tot drie maal toe de kans wou geven om zijn werk stop te zetten zonder meer, alvorens hij met de dood werd bedreigd. Ook dit gegeven acht het CGVS merkwaardig aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat de taliban toch sneller meer druk zou uitoefenen indien zij er werkelijk van overtuigd waren dat uw vader de locatie van hun militaire basissen verklikte aan de overheid.

Verder wenst het CGVS uw verklaringen te belichten omtrent de zaken die u zelf zou hebben meegemaakt. U stelt dat uw vader eerst Afghanistan verliet, waarna de taliban vier maanden later ook naar uw huis kwamen (CGVS, p. 13). Ze blinddoekten u en namen u mee in de koffer van de wagen (CGVS, p. 13), zo stelt u. Het is eerst en vooral erg opmerkelijk dat u kennelijk nog steeds in hetzelfde dorp zou zijn blijven wonen nadat uw vader het land verlaten had. Dat uw vader zich dusdanig bedreigd voelde dat hij het land verliet maar er kennelijk geen problemen mee had om zijn familieleden gewoon in huis te laten wonen, is weinig aannemelijk. Indien hij er werkelijk van beschuldigd werd een spion te zijn, viel het immers erg te voorzien dat ook de familieleden hiervoor zouden boeten. Dat hij jullie dan in hetzelfde dorp en huis zou hebben achtergelaten, is dan ook weinig geloofwaardig. Ook dit gegeven stelt uw asielrelaas op losse schroeven. Hierbij aansluitend is het erg bevreemdend dat de taliban u pas vier maanden na het vertrek van uw vader zouden hebben meegenomen. Ze hadden uw vader immers voordien reeds driemaal persoonlijk benaderd om zijn werkzaamheden stop te zetten en een vierde keer om hem met de dood te bedreigen (CGVS, p. 13). In deze context is het niet logisch dat de taliban uw vaders bewegingen kennelijk niet meer nauwgezet in de gaten hield om op te merken dat hij reeds maandenlang het huis verlaten had. Dat de taliban na uw vaders vertrek pas na vier maanden opnieuw langskwamen om hem andermaal op te zoeken, is dan ook een vreemde vaststelling. Ze namen u immers mee in plaats van uw vader (CGVS, p. 12), aldus uw verklaringen.

Vervolgens dient het CGVS te onderstrepen dat uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat de wijze van rekrutering die u schetst in het geheel niet overeenstemt met de gangbare praktijk (zie administratief dossier). Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. In het kader van de rekrutering wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft doorheen uw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij iemand plots zou worden opgezocht en ontvoerd om de taliban te vervoegen, is weinig aannemelijk.

Verder stelt u dat uw vader op een bepaald moment vanuit Turkije een taxichauffeur regelde om u naar het districtscentrum te brengen (CGVS, p. 12).

Op een bepaald moment zou de taxichauffeur u gevraagd hebben om boodschappen te doen, waardoor u kon ontsnappen (CGVS, p. 15). Gevraagd of de taxichauffeur iets te maken had met de taliban, ontkent u dit (CGVS, p. 15). Het CGVS acht het erg opmerkelijk dat u op deze manier uit de klauwen van de taliban kon ontkomen. Immers, logischerwijs kan verwacht worden dat de taliban hun nieuwe rekruten niet zomaar in contact laten komen met chauffeurs buiten de basis die hen komen oppikken om boodschappen te doen. Dat dit in uw hoofde toch zo kon plaatsvinden, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog meer.

Overigens laat u zich niet eenduidig uit over het aantal dagen dat u aanvankelijk in gevangenschap zou hebben doorgebracht bij de taliban. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u namelijk dat u drie dagen opgesloten werd (zie vragenlijst DVZ punt 3.1 en 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS oppert dat u vier dagen werd opgesloten bij hen (CGVS, p. 12). Dat u over deze gevangenschap, dewelke u toch zelf meemaakte, niet dezelfde verklaringen aflegde doorheen verschillende interviewmomenten, stelt eens te meer vragen bij uw geloofwaardigheid.

Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat u drie maanden na het vertrek van uw vader het land verliet, maar dat u anderzijds even later stelt dat de taliban u pas vier maanden na het vertrek van uw vader kwam rekruteren (waarna u één –verklaring DVZ- of twee -verklaring op CGVS-maanden bij de taliban was) (CGVS p.12-13). Ook deze incoherente verklaringen roepen ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Tot slot is het nog van belang om de situatie van uw familieleden op dit moment te belichten. U stelt dat uw oom M. nu zorgt voor uw moeder, broers en zussen (CGVS, p. 11). Gevraagd of hij dan niet in het huis woont van uw moeder, zegt u dat hij een beetje verder woont, maar dat hij wel langskomt (CGVS, p. 11). Dat uw familieleden momenteel nog in een huis wonen zonder volwassen mannelijk familielid – uw broers zijn slechts zes en zeven jaar oud (zie vragenlijst DVZ punt 17) – is opmerkelijk. Bovendien rijmt deze situatie allerm minst met het gegeven dat uw vader en uzelf datzelfde huis reeds dienden te verlaten door ernstige bedreigingen van de taliban. Dat zowel uw vader als uw oom er kennelijk mee instemden om uw familieleden alleen te laten wonen in dit huis in Doebanday, is gezien de door u geschetste context dan ook erg weinig geloofwaardig. Eens te meer rijzen dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw vaders taskara bevestigt zijn identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk wordt betwist. De foto's van uw familieleden en uw vader hebben op zich niets te maken met uw asielrelaas. Ze ondersteunen louter dat ze mogelijks hetzij in Afghanistan hetzij in Turkije zijn of geweest zijn, De familiestamboom die uw voogd voorlegt, toont enkel de familierelaties aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reële risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Onder verwijzing naar artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, een theoretische toelichting over het begrip gegronde vrees vervolging en rechtspraak van de Raad inzake de bewijslast waaruit blijkt bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening dient te worden gehouden met de opleiding, intellectuele vermogen of leeftijd van de verzoeker en dat voor kwetsbare verzoekers, zoals minderjarigen, vaak een lichtere bewijslast gehanteerd wordt, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal hem ten onrechte niet heeft erkend als vluchteling, daar zijn relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen.

Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing:

(1) Waar de bestreden beslissing stelt dat het onlogisch is dat verzoekers vader louter omwille van zijn werk als handelaar van oud ijzer door de taliban zou beschuldigd worden van spionage, blijft verzoeker erbij dat hij ter goeder trouw het verhaal van hem en zijn vader heeft uitgelegd. Hij meent dat *“[f]oute kringredeneringen van verweerder waarvan de uitkomst altijd hetzelfde is, met name alsof het één of het ander niet aannemelijk zou zijn, zijn ten zeerste uit den boze en alleszins dus geen enkele afdoende reden om de verklaringen van verzoeker af te wijzen als ongeloofwaardig of niet coherent.”*

(2) Wat de motivering in de bestreden beslissing betreft dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de taliban bleef doorwerken, merkt verzoeker op dat *“[d]e beslissing van de vader niet op dezelfde lijn [staan] als de beslissingen van de minderjarige verzoeker. Waarom zijn vader bepaalde beslissingen heeft genomen, en op welk moment, kan niet verweten worden aan verzoeker.”*

(3) Waar de bestreden beslissing oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie in het dorp bleven wonen terwijl zijn vader Afghanistan had verlaten, merkt verzoeker op dat pas toen de taliban te weten kwam dat zijn vader niet meer in Afghanistan was, zij bij zijn familie gekomen zijn. Verzoeker werd, als hoofd van het gezin op dat moment, door hen geviseerd.

(4) Betreffende de motivering dat de door verzoeker beschreven wijze van gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemt met algemene landeninformatie, voert verzoeker aan dat de algemene wijze van rekrutering door de taliban moeilijk te bepalen is. Hij benadrukt dat hij waarheidsgetrouw en eerlijk zijn persoonlijk relaas heeft verteld.

(5) Wat de motivering in de bestreden beslissing omtrent verzoekers ontsnapping aan de taliban betreft, merkt verzoeker op dat: *“[n]a alle problemen die verzoeker gekend heeft, is het duidelijk begrijpelijk dat men achterdochtig is tegenover derden.”*

(6) en (7) Waar de bestreden beslissing erop wijst dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het aantal dagen dat hij in gevangenschap doorbracht bij de taliban en het moment waarop hij het land verliet, benadrukt verzoeker dat hij nog minderjarig is, nog zeer jong was ten tijde van zijn vertrek, vrij geïsoleerd leefde en ongeschoold is. Hij heeft een waarheidsgetrouw relaas verteld. Verder acht hij het relevant om te benadrukken dat men zich in Afghanistan niet bezig houdt met tijdsperiodes. Hij acht het dan ook *“perfect verklaarbaar en begrijpelijk”* dat hij niet meer goed weet wanneer hij bij de taliban is geweest. Hij wijst er nog op dat hij tijdens de consultaties met zijn advocaat voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud wel altijd een goede tijdslijn gaf, en zijn voogd bevestigt dit (verzoekschrift, stuk 3). Hij meent dat het *“misschien aan de zenuwen lag”*. Hij meent dan ook dat deze motivering niet mag worden gebruikt om te stellen dat hij valse verklaringen zou hebben afgelegd over de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Hij herhaalt nog dat pas toen de taliban te weten kwam dat zijn vader niet meer in Afghanistan was, zij bij zijn familie gekomen zijn. Verzoeker werd, als hoofd van het gezin op dat moment, door hen geïsoleerd.

(8) Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom en vader ermee zouden instemmen dat verzoekers gezin zonder mannelijk familielid in hun huis blijft wonen, benadrukt verzoeker dat het *“moeilijk [is] om in te schatten waarom bepaalde volwassen personen bepaalde zaken beslissen in gevaarlijke situaties. De familie kan nergens anders terecht.”*

Verzoeker benadrukt verder nog dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doch dat er louter sprake is van een *“gebrek aan kennis”*. Hij stelt dat consequente en duidelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn problemen, hetgeen bijdraagt aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij meent dan ook dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geargumenteed dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en *“voor het overige er eigenlijk geen onderzoek is gebeurd”*.

Verzoeker meent dan ook dat hij *“het voordeel van de twijfel”* dient te genieten en verwijst naar de voorwaarden bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische toelichting, stelt verzoeker dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Hij meent dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind en verwijst in dit kader naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker citeert verder nog uit informatie van ecoi.net (verzoekschrift, stuk 4) over de veiligheidssituatie in Afghanistan en zijn regio. Hij benadrukt dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer ernstig is en dat het aldus onmogelijk is voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een brief van verzoekers voogd van 2 april 2020 (stuk 3);
- informatie *“Overview of security in Afghanistan”* van ecoi.net (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van verzoekers verklaringen en het volharden in de waarachtigheid ervan en het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer laat niet toe om de omstandige motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat:

“Gevraagd waarom uw vader geïnterviewd werd door de taliban stelt u dat hij beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 13). Gevraagd voor wie hij dan zou gespioneerd hebben volgens de taliban, zegt u dat de taliban hem ervan beschuldigde te spioneren tijdens zijn werk (CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS informeert of de taliban dan niet zei welke informatie hij zou overgebracht hebben, zegt u dat er in de dorpen militaire basissen waren van de taliban en dat de taliban aan uw vader vroeg om niet meer naar de dorpen te komen uit schrik dat hij die basissen zou tonen aan de overheid (CGVS, p. 14). Het is evenwel weinig logisch dat uw vader, door met een luidspreker in de dorpen om te roepen dat hij chips/aardappelen ruilt tegen oud ijzer, in een goede positie zou zijn om de locatie van militaire basissen te kunnen verklikken aan de overheid (CGVS, p. 10). Dit temeer de militaire sites van de taliban logischerwijs niet in de dorpen zelf gelegen waren. Volgens de logica van uw verklaringen zouden dan alle inwoners van de dorpen, enkel door hun aanwezigheid aldaar, beschuldigd worden van spionage-activiteiten.”

Het algemene en vage verweer in het verzoekschrift dat foutieve kringredeneringen van de commissaris-generaal geen afdoende reden zijn om verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig te worden beschouwen, is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen, temeer gezien verzoeker zijn verweer niet verder uitwerkt. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Het louter volharden in de waarachtigheid van zijn verklaringen en op algemene wijze bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal volstaat hiertoe niet.

De bestreden beslissing oordeelde verder op goede gronden dat:

“Gevraagd om te vertellen wat u weet over de bedreigingen die uw vader kreeg, stelt u dat ze naar huis kwamen en naar uw vader vroegen (CGVS, p. 13), waarna uw vader de volgende dag naar hen ging en gevraagd werd te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 13). U stelt dat hij tot drie keer toe werd gevraagd om te stoppen met werken en dat de taliban de vierde keer zei dat ze hem zouden doden (CGVS, p. 13). Het is echter erg bevreemdend dat uw vader ondanks de herhaaldelijke bedreigingen aan zijn adres toch bleef doorwerken. Immers, u zegt zelf dat veel mensen van Khoshi district ontvoerd en gedood werden (CGVS, p. 13). Dat uw vader de eerste dreigementen van de taliban dan zomaar in de wind slaat, is opmerkelijk. Wat deze zweem van ongeloofwaardigheid doorheen uw verklaringen nog meer versterkt, is het feit dat de taliban uw vader kennelijk tot drie maal toe de kans wou geven om zijn werk stop te zetten zonder meer, alvorens hij met de dood werd bedreigd. Ook dit gegeven acht het CGVS merkwaardig aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat de taliban toch sneller meer druk zou uitoefenen indien zij er werkelijk van overtuigd waren dat uw vader de locatie van hun militaire basissen verklikte aan de overheid.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de beslissing van zijn vader niet aan hem kan worden tegengeworpen, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen een bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk en geloofwaardig zijn. De vaststelling dat verzoekers verklaringen over de handelswijze van zijn vader in het licht van de bedreigingen door de taliban, hetgeen een kernelement betreft in zijn relaas, niet geloofwaardig zijn, zoals blijkt uit voorgaande motivering, doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker is om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat:

“Verder wenst het CGVS uw verklaringen te belichten omtrent de zaken die u zelf zou hebben meegemaakt. U stelt dat uw vader eerst Afghanistan verliet, waarna de taliban vier maanden later ook naar uw huis kwamen (CGVS, p. 13). Ze blinddoekten u en namen u mee in de koffer van de wagen (CGVS, p. 13), zo stelt u. Het is eerst en vooral erg opmerkelijk dat u kennelijk nog steeds in hetzelfde dorp zou zijn blijven wonen nadat uw vader het land verlaten had. Dat uw vader zich dusdanig bedreigd voelde dat hij het land verliet maar er kennelijk geen problemen mee had om zijn familieleden gewoon in huis te laten wonen, is weinig aannemelijk. Indien hij er werkelijk van beschuldigd werd een spion te zijn, viel het immers erg te voorzien dat ook de familieleden hiervoor zouden boeten. Dat hij jullie dan in hetzelfde dorp en huis zou hebben achtergelaten, is dan ook weinig geloofwaardig. Ook dit gegeven stelt uw asielrelaas op losse schroeven. Hierbij aansluitend is het erg bevreemdend dat de taliban u pas vier maanden na het vertrek van uw vader zouden hebben meegenomen. Ze hadden uw vader immers voordien reeds driemaal persoonlijk benaderd om zijn werkzaamheden stop te zetten en een vierde keer om hem met de dood te bedreigen (CGVS, p. 13). In deze context is het niet logisch dat de taliban uw vaders bewegingen kennelijk niet meer nauwgezet in de gaten hield om op te merken dat hij reeds maandenlang het huis verlaten had.

Dat de taliban na uw vaders vertrek pas na vier maanden opnieuw langskwamen om hem andermaal op te zoeken, is dan ook een vreemde vaststelling. Ze namen u immers mee in plaats van uw vader (CGVS, p. 12), aldus uw verklaringen."

Het verweer in het verzoekschrift op dit punt beperkt zich in wezen tot het louter herhalen van verzoekers verklaringen dat de taliban hem, als nieuwe hoofd van het gezin na het vertrek van zijn vader, viseerden toen zij erachter kwamen dat zijn vader Afghanistan had verlaten. Hiermee doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan voorgaande pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog op pertinente en correcte wijze dat:

"Vervolgens dient het CGVS te onderstrepen dat uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat de wijze van rekrutering die u schetst in het geheel niet overeenstemt met de gangbare praktijk (zie administratief dossier). Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. In het kader van de rekrutering wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft doorheen uw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij iemand plots zou worden opgezocht en ontvoerd om de taliban te vervoegen, is weinig aannemelijk."

Het verweer in het verzoekschrift dat de algemene wijze van rekrutering door de taliban moeilijk te bepalen is, klemt met de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 7, nr. 3) waaruit genoegzaam blijkt dat de taliban slechts uitzonderlijk overgaan tot gedwongen rekrutering en als laatste redmiddel, omdat zij over voldoende vrijwilligers beschikken die hun ideologie aanhangen. Bovendien blijkt hieruit tevens dat de taliban meestal rekruteren op collectief niveau, via familiale en tribale netwerken of via propaganda in de madrassa's. Verzoeker toont met zijn verweer niet aan dat deze informatie niet correct of niet langer actueel is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat de door verzoeker beschreven rekrutering door de taliban niet overeenstemt de gangbare praktijk zoals blijkt uit objectieve informatie. Dergelijke vaststelling doet, samen genomen met de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de aanleiding van en zijn gedwongen rekrutering in het algemeen genomen ongeloofwaardig overkomen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn gedwongen rekrutering door de taliban.

Verder stelde de bestreden beslissing terecht vast dat:

"Verder stelt u dat uw vader op een bepaald moment vanuit Turkije een taxichauffeur regelde om u naar het districtscentrum te brengen (CGVS, p. 12). Op een bepaald moment zou de taxichauffeur u gevraagd hebben om boodschappen te doen, waardoor u kon ontsnappen (CGVS, p. 15). Gevraagd of de taxichauffeur iets te maken had met de taliban, ontkent u dit (CGVS, p. 15). Het CGVS acht het erg opmerkelijk dat u op deze manier uit de klauwen van de taliban kon ontkomen. Immers, logischerwijs kan verwacht worden dat de taliban hun nieuwe rekruten niet zomaar in contact laten komen met chauffeurs buiten de basis die hen komen oppikken om boodschappen te doen. Dat dit in uw hoofde toch zo kon plaatsvinden, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog meer."

Verzoekers verweer dat hij na alle problemen die hij had meegemaakt achterdochtig was tegenover derden, doet geenszins afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker als gedwongen rekrut zomaar in contact zou laten komen met een chauffeur die niet gelinkt is aan de taliban, om hem buiten de basis boodschappen te laten doen. Verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping van de taliban zijn dan ook niet geloofwaardig.

De bestreden beslissing wees er bovendien nog terecht op dat:

"Overigens laat u zich niet eenduidig uit over het aantal dagen dat u aanvankelijk in gevangenschap zou hebben doorgebracht bij de taliban. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u namelijk dat u drie dagen opgesloten werd (zie vragenlijst DVZ punt 3.1 en 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS oppert dat u vier dagen werd opgesloten bij hen (CGVS, p. 12). Dat u over deze gevangenschap, dewelke u toch zelf meemaakte, niet dezelfde verklaringen aflegde doorheen verschillende interviewmomenten, stelt eens te meer vragen bij uw geloofwaardigheid."

Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat u drie maanden na het vertrek van uw vader het land verliet, maar dat u anderzijds even later stelt dat de taliban u pas vier maanden na het vertrek van uw vader kwam rekruteren (waarna u één –verklaring DVZ- of twee -verklaring op CGVS-maanden bij de taliban was) (CGVS p.12-13). Ook deze incoherente verklaringen roepen ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tracht te minimaliseren door te verwijzen naar zijn profiel van ongeschoolde minderjarige die geïsoleerd leefde, merkt de Raad op dat zelfs van een jong persoon met beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is om de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een consistente en gedetailleerde manier weer te geven, noch kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Het loutere feit dat verzoeker geïsoleerd leefde biedt evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers inconsistente verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke ervaringen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers verweer dat hij geen consistente verklaringen kan afleggen over zijn vervolgingsfeiten omdat men zich in Afghanistan niet bezighoudt met tijdperiodes, klemt met zijn verweer dat hij tijdens voorafgaande consultaties met zijn advocaat en bij zijn voogd wel “een goede tijdslijn” van zijn problemen kon aangeven. Waar verzoeker en zijn voogd in de toegevoegde brief (verzoekschrift, stuk 3) stellen dat het misschien aan de zenuwen tijdens het persoonlijk onderhoud kon liggen dat hij deze tijdslijn niet goed weer kon geven, merkt de Raad op dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Het loutere feit dat verzoeker eerder wel een coherente tijdssituering van zijn problemen zou kunnen geven hebben, is aldus niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het louter herhalen van zijn verklaringen over het bezoek van de taliban aan zijn huis is verder evenmin van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog stelt dat hem geen tegenstrijdigheden kunnen worden verweten, enkel een gebrek aan kennis, merkt de Raad op dat hierboven reeds is gebleken dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ondergraven door zijn tegenstrijdige verklaringen over (i) zijn gevangenhouding door de taliban en (ii) de periode waarin hij het land verliet. Bovendien wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een relaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog op pertinente en correcte wijze dat:

“Tot slot is het nog van belang om de situatie van uw familieleden op dit moment te belichten. U stelt dat uw oom M. nu zorgt voor uw moeder, broers en zussen (CGVS, p. 11). Gevraagd of hij dan niet in het huis woont van uw moeder, zegt u dat hij een beetje verder woont, maar dat hij wel langskomt (CGVS, p. 11). Dat uw familieleden momenteel nog in een huis wonen zonder volwassen mannelijk familielid – uw broers zijn slechts zes en zeven jaar oud (zie vragenlijst DVZ punt 17) – is opmerkelijk. Bovendien rijmt deze situatie allerm minst met het gegeven dat uw vader en uzelf datzelfde huis reeds dienden te verlaten door ernstige bedreigingen van de taliban. Dat zowel uw vader als uw oom er kennelijk mee instemden om uw familieleden alleen te laten wonen in dit huis in Doebanday, is gezien de door u geschetste context dan ook erg weinig geloofwaardig. Eens te meer rijzen dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen.” Verzoekers verweer dat het moeilijk in te schatten is waarom volwassenen bepaalde beslissingen nemen, doet geen afbreuk aan voorgaande vastgestelde ongeloofwaardigheid in verzoekers verklaringen, die betrekking heeft op een kernelement van verzoekers relaas en de geloofwaardigheid van dit relaas aldus ondergraaft. Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie nergens terecht kan, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft. In deze wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers oom bij hen in het dorp woont (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8).

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing oordeelde hierbij bovendien terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw vaders taskara bevestigt zijn identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk wordt betwist. De foto’s van uw familieleden en uw vader hebben op zich niets te maken met uw asielrelaas. Ze ondersteunen louter dat ze mogelijks hetzij in Afghanistan hetzij in Turkije zijn of geweest zijn, De familiestamboom die uw voogd voorlegt, toont enkel de familierelaties aan.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete noch dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid ten tijde van de procedure, de bewijslast soepel dient te worden toegepast en hierbij in voorkomend geval een brede toepassing van "*het voordeel van de twijfel*" op zijn plaats is, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit van onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt. Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten, en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn problemen in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

Waar verzoeker nog verwijst naar het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* maakt verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, bij gebrek aan precedentenwerking, te meer ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, "*Aboucar Diakité t. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*", § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 39).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers herkomst uit het district Khoshi van de provincie Logar wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Logar als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een

reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 108: “*that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*”).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Logar, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De door verzoeker toegevoegde informatie van ecoi.net heeft betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan en laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming, de provincie Logar. Deze informatie is echter dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Logar gesteund is.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn minderjarigheid een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio van herkomst plaatsvindt, merkt de Raad op dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die bijna meerderjarig is, inmiddels over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat een deel van zijn familie nog steeds in zijn dorp woont, zodat hij er zich kan beroepen op hun steun en bescherming. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeker geen groter risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurige geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verzoeker brengt dan ook geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Khoshi in de provincie Logar in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP